

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCȘIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DORNEANU, EDUARD

Mălini / Eduard Dorneanu. - Cluj-Napoca : Eikon, 2014
vol.

ISBN 978-606-711-201-6

Vol. 2. - 2017. - ISBN 978-606-711-586-4

821.135.1

ISBN: 978-606-711-586-4

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Eduard Dorneanu

MĂLINI

volumul II

E I K O N

București, 2017

CUPRINS

<i>Capitolul 1</i>	5
<i>Capitolul 2</i>	17
<i>Capitolul 3</i>	23
<i>Capitolul 4</i>	27
<i>Capitolul 5</i>	37
<i>Capitolul 6</i>	48
<i>Capitolul 7</i>	53
<i>Capitolul 8</i>	59
<i>Capitolul 9</i>	64
<i>Capitolul 10</i>	83
<i>Capitolul 11</i>	89
<i>Capitolul 12</i>	97
<i>Capitolul 13</i>	102
<i>Capitolul 14</i>	107
<i>Capitolul 15</i>	111
<i>Capitolul 16</i>	115
<i>Capitolul 17</i>	119
<i>Capitolul 18</i>	123
<i>Capitolul 19</i>	125
<i>Capitolul 20</i>	129
<i>Capitolul 21</i>	136
<i>Capitolul 22</i>	142
<i>Capitolul 23</i>	148

Eduard Dorneanu s-a născut în satul Mălini (Suceava) la data de 1 octombrie 1968. A debutat în anul 2011 în revista *Luceafărul* de dimineață. A publicat poezii, articole și proză în revistele: *Timpul*, *Luceafărul* de dimineață, *Antares*, *Cultura*, *Dunărea de Jos*, *Boema*, *Spații Culturale*, *Regatul cuvântului*, *Nomen Artis* (Dincolo de tăcere), *Faleze de piatră*, *Melidonium*, *Singur*, etc. sau articole în ziarele online: *Radio Metafora* (SUA), *Necenzurat*. Editorial, a debutat în 2011 la Editura Eurograph – Cluj-Napoca, cu volumul de poezie *Gothic*. La aceeași editură a publicat în 2011 volumele de poezie și proză: *Frăția trandafirului rupt*, *Jurnalul apelor purpurii*, *Jurământul Templierului*, *Jurnal de nopți și dimineți risipite*, *Rugăciunea de piatră*, *Neînțelese dimineți și Jurnal de primăvară mutilată*. În anul 2012 i-a apărut la Editura Tracus Arte – București, antologia (de poezie și proză), *Jurnalul apelor purpurii*, despre care Radu Voinescu spunea în prefață: „Poeticitatea atroce a acestei cărți o individualizează în peisajul nostru literar. Talentul autorului e mai presus de orice îndoială. Cred că prin apariția ei se deschid căi fertile pentru poezia română, căi pentru care, fără falsă modestie, autorul rândurilor de față, militează de vreo două decenii. Poate că e timpul ca astfel de apariții să nu rămână niște momente insolite”. În anul 2013 a publicat la Editura Eikon, cartea de proză scurtă, 7,63, despre care scriitorul Liviu Antonesei spunea, pe coperta a patra: „Da, talentul său este chiar de calibrul 7,63, cum dovedește și volumul ce poartă acest nume, pentru că literatura este o armă superioară tuturor celorlalte, cu pistolul mitralieră în frunte! Este uimitor cum autorul reușește să ridice banalul vieții, ba chiar și al „vieții la țară”, până la granițele – adesea dincolo de ele – magicului și miraculosului”. În noiembrie 2014, editura Eikon lansează la Gaudeamus cartea Mălini despre care Ruxandra Anton spunea în revista „Cultura” că „emană o căldură și o vitalitate autentică, care te captivează. Este uimitor cum de reușește să te incite chiar și atunci când povestește întâmplări comune. E clar că are darul povestirii, e clar că deține magia cuvintelor”. În anul 2015, publică la Editura Tracus Arte, cartea de poezie „SACRA EROTICA”. În anul 2016, publică la Editura Eikon, volumul de proză „Departee de Troia”. În luna februarie a anului 2017, vede lumina tiparului, la Editura Eikon, volumul de poezie, „Sublimare”.

Capitolul 1

Pe șosea trec două faetoane încărcate cu lucernă. Calul care trage primul faeton fornăie și primește câteva bice pe spinare de la stăpânul său.

— Las' cî ti giugănesc eu sâmbăți și n-ai sî mai ai tu airi di aiestea, îi strigă omul cocoțat pe uriașa movilă vegetală.

Scot tărăboanța din șopron și o parchez în fața prundișului rămas după ce a fost cărpită alea de asfalt. Ar trebui să car prundișul sub cerdac și în felul acesta să astup gropile făcute de ploaie sau de scaldă găinilor. Ridic prima lopată cu prundiș, dar mă opresc imediat. Tărăboanța îmi e dragă, mi-e teamă că dacă o voi încărca cu prundiș, i se vor rupe brațele și va deveni un obiect vechi, mutilat și ne folositor. Dinspre Suha vine o remorcă încărcată cu bușteni de brad. Calul năvăș se teme și pentru o clipă dă impresia că se va arunca în șanț. Soția celui care adineauri înjura calul, țipă:

— Îuu, țâni harmasaru' cî ni trănesteți! Țâni-l!, uai.

Remorca trece pe lângă cele două faetoane, ia curba din dreptul școlii și pleacă mai departe ducând cu ea fala pădurilor mălinene. Pleacă și cele două faetoane, iar eu mă hotărâsc să car prundișul cu o găleată neagră de plastic.

— Da di ci cari cu găleata? Tărăboanța i în concediu?

Doi tineri, soț și soție, mă privesc din drum. Cei doi râd de tărăboanța mea, probabil ultimul „mijloc” de transport de acest fel din zonă. Tata spunea că lucrurile sunt ca și oamenii, trebuie să fie folosite până când „carnea” lor se destramă. Le

poți fotografia, filma, dar nu e bine să le păstrezi undeva, asemeni obiectelor de muzeu deoarece ele sunt făcute să simtă tăișul vieții și binecuvântarea luminii.

— I în concediu,? întreabă din nou, bărbatul.

Îi privesc cu atenție pe cei doi și îmi dau seama că nu știu cum îi cheamă. Presupun că locuiesc în satul Poiana Mărului, dar nu aș putea jura că nu mă înșel.

— Nu e în concediu, îi răspund. E cam veche și mă tem că prundișul o va dihoca de tot.

— Uăi!, ci importantî ari o tărăboanță? Dă-o dracului!

— Pentru mine, are.

Tinerii râd, Pe șosea trec în continuare faetoane conduse de bărbați supărați. Tânăra se bagă și ea în seamă:

— Am văzut pe fisbuh ci li pui numi la găini și la copaci. Tărăboanța are și ea un numi?

— Târfo.

— Uăi!, di ci vorghești așa cu fimeia me? Cum îți permiți?

— Așa o cheamă pe tărăboanță, Târfo. I-am pus numele acesta știind că o mulțime de gogomani și agramate mă vor întreba cum am botezat-o. E tărăboanța mea, așa că e firesc să îi spun cum vreau.

Tinerii pleacă supărați. În urma lor rămân mirosul iute de țigară și cuvinte rostite pe jumătate despre Dumnezeu, arhangheli și mame.

Umplu găleata de plastic. O dată, de două ori, de multe ori. Întind pietrișul sub cerdac cu ajutorul unei greble de fier. Mă opresc în dreptul burlanului de la intrare. De aici încolo e locul pe unde vin aricii care locuiesc în fundul cerdacului. Nu voi supăra micile animale, sunt prietenii mei dintotdeauna.

— Ai terminat?, mă întreabă Yasmine, mica mea vecină.

— Da, sunt teribil de harnic. Hai în livadă să bem ciocolată caldă.

— Da, da, vreau!, se bucură micuța.

Ne așezăm pe cioate de lemn. Cănila sunt încă fierbinți,

asa că așteptăm să se răcească. Privesc în jur pomii înfloriți: vișinii, cireșii, și merii. Doar Oblio, mărul pădureț, nu are flori, el rodește o dată la doi ani. Morgothia, vișinul de pe hat, e plin de floare, dar cineva i-a tăiat o ramură uriașă și a aruncat-o alături în iarba de umbră. O privim triști, iar Yasmine e gata să plângă.

— Hai să bem mai bine ciocolata. Dacă se răcește, nu mai are același gust, spun eu la fel de trist.

— Da, hai. Auzi, da' tu știi cuvinte alintate?

— Nu știu cum sunt alea.

— Cum, nu știi? Casă-căsuță, masă- măsută.

— Ciocolată caldă?

— Ciocolătică călduță.

— Ce fain. Ai învățat la școală?

— Da. Și am învățat să fac și castele din chibrituri. Am făcut unul și am închis acolo patru cărăbuși. Pe unul îl cheamă Eduard ca pe tine.

— Adică, Eduard, este nume de cărăbuș?

— Bineînțeles.

Bem ciocolată caldă. Vântul duce petalele florilor de cireș pe ogor și acoperă cu ele urmele pașilor de înger, oasele celor răătăciți în eresuri și semnele malefice. Șanțurile dintre rândurile barabulelor sunt albe și întregul decor pare special, suprealist.

— De ce i-au tăiat oamenii răi un braț Morgothiei?, întreabă Yasmine sorbind din ciocolata caldă.

— Păi, Hadesa e moartă, la fel Nero, la fel Pufoasa. Nu mai au cui face rău.

— Săraca Pufoasa, suspină Yasmine. Mi-e tare dor de ea.

Se întâmpla anul trecut, de ziua mea. Domnul îmi strigase numele pentru a patruzeci și șasea oară. Am simțit cum se clatină pereții, iar umbra mea a trecut prin ei, prin albastrul toamnei și s-a întors abia după ce cuvintele Domnului nu s-au mai auzit. Afară, vântul a deschis porțile cerdacului, așa că am

ieșit să văd dacă s-a întâmplat ceva. Eram desculț și oarecum obosit, mă duruse toată noaptea o măsea cariată. După ce am ajuns în cerdac, am privit instinctiv către poartă și am văzut ceva incredibil. Pe poarta mică dinspre drum era întinsă Pufoasa. Părea o eșarfă îmblănită care se lipise de lemnul de brad. Am alergat către poartă într-un suflăt, dar Pufoasa era moartă. Cineva a omorât-o și a așezat-o pe poartă, iar ea a înțepenit în acea poziție nefirească. Am luat-o în brațe și am dus-o în livadă, undeva lângă ostrețele putrezite ale gardului bătrânei Ema. Pufoasa murise cu ochii deschiși. Am săpat o groapă de vreo jumătate de metru, dar pisica nu intra în ea deoarece înțepenise în acea poziție ciudată.

— Ce faci acolo?

Era mama. Aș fi vrut ca mama să nu vadă, să nu afle că mica pisică a avut un sfârșit atât de urât. Nu am avut cum ascunde trupul înțepenit al Pufoasei. Am văzut uimirea de pe fața mamei și m-am simțit rușinat ca și când aș fi fost vinovat pentru tot ce se întâmplase.

— Nu încape, acolo?

— Nu încape. A înțepenit, așa că trebuie să mărgesc, dar și să adâncesc groapa.

— Unde ai găsit-o?

— În șanț. Lângă podeț, poate a lovit-o vreo mașină.

Mințeam. Nu puteam spune adevărul pentru că mama s-ar fi supărat și mai tare.

— Săpă. Am umplut livada cu gropi în care am pus pisici și câini. Săraca Pufoasă. Ce frumoasă și cuminte era. Săpă, Eduard. Săpă.

Era ziua mea. Împlinisem patruzeci și șase de ani și săpam în livadă groapă adâncă pentru o pisică ucisă de un om rău. În groapă, i-am pus și ghemul de lână cu care se juca uneori. Am acoperit-o cu bulgări de pământ argiloși. Pufoasa primise îmbrățișarea pământului.

Între timp a sunat telefonul. Era Lucian, soțul Ioanei.

— Hai la mulți ani! Să ajungi vestit ca Everestul și bogat ca renii lui Moș Crăciun.

— Danke!, her Lucică. Te-aș invita la un ospăț, dar în viitorii o sută de ani voi sta aiurea cu banii. Dar dacă nu ești pretențios, haida încoa, ne descurcăm noi cumva.

— Lasă bre, că nu îmi place la Mălini. Ioana zicea că poate vrei să ieșim undeva, la dracu, noi departe de oraș, tu departe de consătenii tăi. Ce zici? Trecem să te luăm și găsim un loc ca lumea? Băgăm în noi beroaște, dulciuri și frigărui scărboase coapte de Ioana. Vrei?

— De unde dracu' bani de beroaște? Că e ziua mea, ar trebui să le cumpăr eu, nu voi.

— Bre!, nu mă dispera. Am cumpărat tot. Zi că mergi, altfel vin și te iau cu forța.

— Bine, her Lucică.

Ioana și Lucian au ajuns în Mălini după mai bine de o oră. Mai întâi s-au oprit în dreptul școlii, Ioana a coborât în șanț și a strâns castane sub privirile puștanilor din curtea școlii. La mine au ajuns fericiți și nerăbdători.

— La mulți ani!, Edișor, a spus Ioana. Să fii fericit.

— La mulți ani!, bre gothicule, a urat Lucian, vesel cum rar l-am văzut. Ești gata? Mergem?

— Păi, da. O clipă să bag în șopron, hârlețul. Tocmai am îngropat pe Pufoasa. Au omorât-o oamenii de bine din zonă.

— Au omorât pe Pufoasa?, a strigat Ioana. Pe Pufoasa mea? Ai promis că mi-o dai mie.

— Când am spus asta?

— Ba da, ai spus. Ai spus că mi-o dai mie ca să scape teafără, să nu o omoare ca pe celelalte pisici ale tale.

— Se răsfăță, a spus Lucian. Normal că nu i-ai spus. Unde dracu voi ai să ții pe Pufoasa? În frigider? Crezi că i-ar fi fost undeva mai bine ca la Mălini?

— Ba da, a spus că mi-o dă mie, continuă Ioana.

Arunc hârlețul în șopron și plecăm undeva cât mai departe

de oamenii răi. M-am așezat pe bancheta din spate, lângă Ioana. Lucian conducea încet. Am văzut castanele și am râs.

— De unde ai castanele?, am întrebat mirat.

— Mister, a răspuns ea. Nu am voie să spun.

Trecem de centru, coborâm către Ocolul Silvic, apoi trecem de Podul Suhăi. Ioana mă calcă pe un picior și își mușcă buza de jos. Nu spun nimic, mi-e frică să nu creadă Lucian cine știe ce. Îmi lipesc tâmpla dreaptă de geamul mașinii și aștept. Trecem și de Podul Moldovei, apoi de Cornu Luncii.

— Eu zic să întindem o masă, undeva în câmp, unde nu vine nimeni.

Ideea loanei părea destul de bună, deși puteam merge la pădure sau pe malul râului Moldova. Lucian alege un loc departe de șosea. Ioana scoate din portbagaj o masă portabilă. Pe masă apar tot felul de dulciuri, șampanie, etc. Cei doi prieteni mi-au cântat „la mulți ani”. Vocile lor sunt mai mult comice decât melodioase, dar gestul mi s-a părut foarte fain. Mă îndop cu savarine și beau suc de lămâie.

— Măi!, da' câte savarine poate băga Eduard în el, se miră Lucian. Mai rar așa ceva.

După câteva beri, ne-am liniștit. Piciorul drept al Ioanei explorează sub masă locuri de carne fierbinte. Vântul ridică o parte din fața de masă, iar Lucian râgâie.

— Da' nesimțit mai ești, se supără Ioana. Cum naiba să mâncăm dacă tu râgâi?

— Adică voi doi nu râgâiți, never ever?, se apără Lucian.

— M-ai auzit tu pe mine râgâind? Nici nu știu cum se face. Ești barbar, de la fotbal ți se trage.

Piciorul Ioanei s-a oprit din explorat. Privesc fix o savarină, dar nu pot să o mănânc, nu mai pot.

— Și cum merge cu scrisul?, mă întreabă Lucian. Cei din satul tău îți cumpără cărțile?

— Nu cred, am răspuns. Mai degrabă cei care mă știu de

pe net sau oricare alții. Ca să citești trebuie să îți placă să faci asta și să ai și un pic de timp liber. E dificil.

— Crezi că lumea de la sat nu citește? Nu te cred.

— Nu am cum să demonstrez asta, dar pariez că dacă dai cadou cărți nu le ia nimeni.

— Nu există așa ceva.

— Dacă îți spun...

Lucian privește fix într-un punct. Ioana și-a retras piciorul și îl privește speriată. Se aude lătrat de câine, iar două muște verzi au aterizat pe savarină.

— Te-ai îmbătat?, îl întreabă Ioana. Ce dracu' ai rămas așa de parcă ai văzut comoara piraților?

— Te îmbraci cu un tricou pe care să scrie „Nu am avut dreptate. Sunt varză.”?

— Cine? Eu?

— Nu tu, ci Eduard. Dacă îți dovedesc că ăia care locuiesc la sat chiar citesc.

— Frate, unii citesc, îi răspund eu, dar destul de puțini. Nu pot generaliza, dar în principiu dacă le oferi cărți o să îți dea cu ele peste bot. Hai mă Lucică!, fii serios.

— Da' îmbraci, tricoul? Am unul primit de la colegi. Nu e pe măsura ta, dar pariul e pariu.

— Bine, Lucică. Staț-i-ar tricoul în stomac!

— Atunci, așteptați-mă că mă întorc în juma' de oră.

Rămân singur cu Ioana, lângă o masă plină cu mâncare și băutură, în câmp, departe de șosea, departe de orice locuință. Ioana are un binoclu mic, din acelea folosite de unii la teatru sau la operă. Urmăresc mașina lui Lucian.

— A ajuns la șosea?, întreabă Ioana.

— Acum a ajuns, a plecat către oraș, presupun.

Ioana se dezbracă. Nu o întreb de ce și dacă nu e riscant. Întrebările formale nu își au rostul. Suntem doi oameni lăsați singuri într-un câmp de pe care au fost culese toate roadele. Nu putem pleca, nu ne putem ascunde dorințele. Trupul

Ioanei este fierbinte și umed. Mă mușcă ușor de piept și simt cum își înfige unghiile în spatele meu. Țipă încet bucuroasă. Cerul, pământul și culorile se mișcă odată cu noi. Gemetele noastre bucură firele de iarbă rămase necosite. Izvorul meu fierbinte udă corabia Ioanei. O aud cum mă cheamă. Unghiile ei intră mai adânc în carnea mea. Zvâcnește și țipă prelung. Știu că e fericită.

Stăm pe spate, dezbrăcați și privim cerul. Nori scâmoși vin dinspre apa Moldovei și zboară către Rădășeni. Ioana tremură. Îi simt cuvintele vii, cu adevărat vii.

— Vreau să stăm așa până dimineată. Nu am nevoie de haine. E de ajuns îmbrățișarea ta, poezia ta. Ți-am spus că îți iubesc poezia? Că plâng când citesc poemele tale?

— Mi-ai spus, Ioana. Mi-ai spus.

Ne îmbrăcăm. Lucian poate sosi dintr-o clipă în alta. Una dintre sticlele de șampanie a căzut de pe masă și s-a spart.

— Cum naiba de s-a spart?; întreb sincer mirat. Are o sticlă groasă, ai zice că e nevoie de un ciocan pentru a o sparge.

— Poate că s-a spart ghinionul, spune Ioana. Știi că este o vorbă.

— E o vorbă aiurea, Ioana.

— Știu.

Ioana se apropie și îmi mângâie pletele. Degetele ei sunt fierbinți, le simt cum se mișcă în părul meu ca niște șerpi lacomi care adulmecă flămânzi. Se apropie de mine și îmi mușcă ușor buzele. Ne privim. Ne simțim. Ne privim.

— Nu mă interesează dacă vine acum, spune ea. Nu mă interesează.

Se dezbracă din nou. O strâng în mine, intru prin ea, apoi revin și iar intru în ea, iar și iar. Pe spatele Ioanei s-au lipit fire de iarbă și bulgări mici de pământ uscat. Gemetele ei desfac tăcerea în milioane de silabe fericite. O strâng și mai tare. Ochii ei strălucesc și îmi primenesc restul de viață rămas de trăit. Respir tot mai greu. Simt cum trece lumina din mine

în Ioana și din ea înapoi în mine. Ioana strigă din nou. Tare. Mai tare.

Lucian ne găsește la masă mâncând ciocolată și privind cerul de octombrie. Ioana respiră greu și are obraji roșii ca miezul harbuzului.

— Bre!, cum naiba ați spart șampania că nici pietre nu sunt pe aici, se miră Lucian. Uite!, bre, tricoul.

Tricou adus de Lucian e cu vreo trei numere mai mici decât al oricărui tricou purtat de mine în ultimii zece ani. Are culoarea albă, iar pe piept e inscripționat cu majuscule negre: „NU AM DREPTATE.SUNT VARZĂ”.

— Vrei să îl îmbrac?

— Nu bre!, îl îmbraci dacă nu ai dreptate. Dacă ai dreptate, îl îmbrac eu.

— Și cum aflăm care dintre noi are dreptate?

— Lasă asta în seama mea.

Lucian deschide portbagajul mașinii.

— Ei? Ce mai aveți de spus?

Portbagajul e plin de găleți de plastic, de toate culorile. Pe bancheta din spate e un pachet mare cu cărți.

— Nu m-am prins, Lucică.

— Bre!, mergem prin câteva sate. Întrebăm pe oameni ce vor: găleata sau cartea. Dacă ăia iau mai multe cărți, porți tricoul o zi întreagă. Și nu prin sat la tine ci vii și prin oraș.

— Ești diliu? E cu trei numere mai mici. O să mă interneze la nebuni.

— Bre!, nu fă pe șmeherul. Ai sânge sau nu în instalație?

— A' dracu creatură ești!, Lucică. Și dacă o să câștig?

— Îl port eu, ce naiba.

— Și de unde știu eu că te duci cu tricoul ăsta la job?

— Îți spune, Ioana. Ok?

— Mda, fie.

Lucian a cumpărat o sută de căldări de plastic și o sută de cărți, toate scrise de autori străini celebri.